

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 182/03-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť V. H., bytom S., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 Co 2112/2002 z 10. decembra 2002, ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 31/03 z 25. júna 2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. H. o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 12. septembra 2003 doručené podanie V. H. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom S., s prílohou. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľ ním napáda jednak rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici (ako súdu odvolacieho) sp. zn. 13 Co 2112/2002 z 10. decembra 2002 (ktorým zmenil rozsudok Okresného súdu v Lučenci sp. zn. 12 C 76/02 z 22. júla 2002), ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ako súdu dovolacieho) sp. zn. 4 Cdo 31/03 z 25. júna 2003, ktorým zamietol dovolanie sťažovateľa proti označenému rozsudku

Krajského súdu v Banskej Bystrici. Sťažovateľ tvrdil, že rozsudkami Krajského súdu v Banskej Bystrici a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol porušený „čl. 20 ods. 1 Ústavy SR o práve na ochranu majetku“, pričom navrhol, aby „oba uvedene rozsudky boli ako protiústavne zrušené“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky [(ďalej len „ústava“) a s účinnosťou od 1. januára 2002] oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Medzi tie podmienky konania, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti, patrí aj jeho právomoc na jej prerokovanie a rozhodnutie, keďže na konanie a rozhodovanie o porušení základných práv fyzickej alebo právnickej osoby je ústavný súd oprávnený len vtedy, ak im ochranu neposkytujú iné súdy.

Z obsahu sťažnosti, ako aj z pripojenej prílohy vyplynulo, že sťažovateľ sa na Okresnom súde v Lučenci domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy proti označeným žalovaným (rozsudok Okresného súdu v Lučenci sp. zn. 12 C 76/02 z 22. júla 2002). Na základe odvolania žalovaných však Krajský súd v Banskej Bystrici svojím rozsudkom sp. zn. 13 Co 2112/2002 z 10. decembra 2002 rozsudok Okresného súdu v Lučenci vo

výroku, v ktorom určil, že kúpna zmluva je neplatná, zmenil a žalobu zamietol. Napokon na základe dovolania sťažovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím rozsudkom z 10. apríla 2003 (sp. zn. 4 Cdo 31/03) toto zamietol podľa § 243b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku „po zistení, že v konaní nedošlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p.“.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zistil, že vo veci sťažovateľa konali a aj rozhodli prvostupňový, odvolací a dovolací súd, pričom sťažovateľ mal v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinný právny prostriedok ochrany svojho základného práva podľa čl. 20 ústavy (dovolanie), ktorý aj využil, hoci nie s pre neho priaznivým výsledkom.

Keďže ústavný súd zistil, že sťažovateľ mal v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinný právny prostriedok nápravy na ochranu svojho základného práva podľa čl. 20 ústavy a keďže neúspech v konaní o takomto prostriedku nie je bez ďalšieho dôvodom na konanie ústavného súdu, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť už po jej predbežnom prerokovaní pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2003